

HỒI 26

Mỹ Nữ Đồ Ước

Hai gã chạy một mạch chừng hơn chục dặm, đến một vùng núi hoang vu hẻo lánh mới dám dừng lại, ngắt tạm một ít dã quả ăn cho đỡ đói lòng.

Khấu Trọng thở dài một hơi nói: "Kẻ vừa đột kích Đại Long Đầu Trác Nhượng kia khẳng định không phải là người Đột Quyết, nếu không tại sao lại không có khẩu âm Đột Quyết như bọn Nhan Lý Hồi chứ? Người này là ai nhỉ?".

Từ Tử Lăng ngồi bên cạnh gã, dường như vẫn còn hơi khiếp sợ nói: "Tên Tổ Quân Ngạn này thật bỉ ổi, cấu kết với người ngoài ám toán chủ nhân của mình, chúng ta nhất định phải vạch trần y mới được!".

Khấu Trọng cười khở nói: "Ai sẽ tin chúng ta chứ? Những chuyện thế này chúng ta không thể quản nổi đâu. Nhiệm vụ trước mắt là phải tìm được Tổ Tổ tỷ của chúng ta trước, sau đó lập tức dẫn tỷ ấy thoát ly hiểm cảnh, tránh khỏi trận tai ương này đã. Có cần ta làm chủ hôn tác hành hảo sự cho người và Tổ Tổ tỷ không?".

Từ Tử Lăng buồn bực nói: "Lúc này mà ngươi còn nói đùa được à? Mau tìm đường đến Bành Thành, làm mấy vụ buôn bán không vốn của chúng ta rồi mua hai con ngựa, đi ngay đến Vinh Dương, đó mới là chuyện thiết yếu".

Khấu Trọng nhảy dựng lên, vỗ ngực bảo đảm: "Chuyện này để ta lo, vừa rồi ở trên đỉnh núi, ta đã quan sát thấy đằng xa có một toà thần miếu, đến đó tìm miếu chúc hỏi đường là được! Lên đường thôi!".

Hai gã lại tiếp tục khởi trình.

Đến khi nhìn thấy toà thần miếu, cả hai lại cùng cảm thấy thất vọng ề chề.

Thì ra nơi này địa thế hoang lương, con đường dẫn đến thần miếu cỏ dại mọc đầy, hiển nhiên là đã lâu không có người qua lại, cả ngôi miếu cũng hoang phế, rõ ràng là không có người chăm sóc.

Trong cái thời đại chiến hoả liên miên này, đừng nói một gian miếu, ngay cả một thôn trấn cũng biến thành quỉ vực, thành bãi gạch vụn.

Cuối cùng hai gã cũng đến được bức tường bên ngoài ngôi miếu hoang, quả nhiên là đã sút mẻ rêu phong, tường bị bong ra từng mảng lớn, tử khí trầm trầm.

Khấu Trọng cười khở nói: “Cũng coi như là có nơi che đầu, đêm nay chúng ta ở đây nghỉ ngơi vậy!”.

Từ Tử Lăng thở dài nói: “Ta thật nhớ con gà quay tối qua quá! Người thần thông quảng đại như thế, chỉ bằng biến ra một con nữa cho ta xem đi!”.

Khấu Trọng kéo tay gã đi vào trong miếu, vừa bước vào bên trong đã giật mình đánh thót một cái. Thì ra bên trong miếu đường có đặt hai cỗ quan tài lớn, mạng nhện phủ đầy, âm khí bao trùm.

Hai gã cùng khẽ run lên một lượt.

Một hồi lâu sau Khấu Trọng mới nói: “Người dám ngủ trong này không?”.

Từ Tử Lăng lắc đầu quây quây nói: “Bên trong có gì hay đâu, ta thà ngủ ngoài kia, lấy trời làm mền, lấy đất làm giường còn hơn”.

Khấu Trọng cũng gật đầu đồng ý nói: “Được! Vậy đi thôi!”.

Đang định rời khỏi thì chợt nghe một tiếng “Bình!”, một chiếc nắp quan tài bay vọt lên, lao mạnh về phía hai gã.

Cả hai hồn xiêu phách tán, đồng thanh hét lớn: “Có ma!” đoạn quay người bỏ chạy như điên cuồng.

Bất chợt phía sau có tiếng người tức giận quát lên: “Tiểu tử! Muốn chạy đâu!”.

Hai gã giật mình quay lại, chỉ thấy viên tuý tướng dùng song giản trên chiến trường tối qua đang lao tới, y đã cởi bỏ khôi giáp, trên người chỉ vận một bộ võ sĩ phục thông thường.

Chỉ cần là người, không phải ma, vậy thì mọi chuyện dễ dàng hơn rất nhiều cho hai gã.

Khấu Trọng rút trường đao sau lưng ra, đứng cười ha hả nói: “Thì ra là lão bằng hữu!”.

Viên tướng Tuý lắc mình lao tới như một tia chớp, song giản cùng vung lên đập mạnh xuống đầu Khấu Trọng.

Khấu Trọng thấy chiêu số đối phương thập phần lăng lệ, không dám ngạnh tiếp, vội triển khai Ô Độ Thuật, tung mình lướt ra xa hơn trượng.

Từ Tử Lăng lại không chịu nhường bước, vung đao lên đón thẳng.

“Đang! Đang!”

Từ Tử Lăng lão đảo thoái lui hai bước.

Lúc này Khấu Trọng lướt mình lao tới, đao kinh như sóng tràn dâng cuộn cuộn cuốn tới.

Viên tướng Tuỳ không hoảng không loạn, song giản liên hoàn xuất kích, chia nhau đón đỡ trường đao của hai gã, chiêu thức biến hóa vô cùng. Khấu Trọng và Từ Tử Lăng nhất thời cũng không làm gì được y.

Nhưng võ công lợi hại của y không ngờ lại kích thích đấu chí của hai gã, cả hai liền lấy luôn y ra làm đối tượng luyện đao, càng đánh càng dũng mãnh, càng đánh càng thuần thục, bức cho đối phương liên tiếp thoái hậu.

Người kia vung giản đánh nhầu một chiêu, đoạn tung người lướt về phía sau.

Hai gã cũng dừng lại, đồng thanh hỏi: “Tại sao không đánh nữa?”.

Người kia bực tức nói: “Đánh không lại các ngươi, còn đánh làm gì nữa?”.

Hai gã thấy y thẳng thắn như vậy, liền sinh lòng cảm mến.

Từ Tử Lăng nói: “Quân đội của ngươi đâu cả rồi?”.

Người kia giắt song giản ra sau lưng, song mục thoáng lộ hàn quang lấp lánh: “Nếu không phải hai tên tiểu tử các ngươi xông vào làm loạn trận thế của Tần Thúc Bảo này, thì ta đâu đến nỗi bị bại trong tay xú bà nương Trầm Lạc Nhạn kia chứ, hôm nay ta không giết được các ngươi, nhưng món nợ này ta sẽ ghi nhớ mãi”. Khấu Trọng xì một tiếng rồi nói: “Đây cũng gọi là đại cừ ư? Tuỳ quân các người đều là loại không bằng cầm thú, chuyện thiêu cháy cả một thị trấn coi như bỏ qua, nhưng tại sao còn giết sạch tất cả mọi người, gian dân phụ nữ? Huyết hải thâm cừ này phải tính thế nào đây? Tại sao Trầm bà nương kia không giết luôn cả ngươi đi cho xong nhỉ?”.

Tần Thúc Bảo ngạc nhiên nói: “Có chuyện như vậy sao?”.

Từ Tử Lăng liền đem thăm trạng nhìn thấy hôm trước nói ra cho y, Tần Thúc Bảo càng nghe càng cúi gầm mặt xuống, lắc đầu thở dài, chán nản nói: “Cứ đem những món nợ đó tính hết lên Tần mỗ là được, dù sao thì lần này Tần mỗ trở về cũng khó tránh khỏi tội chém đầu, đâu cần tính toán chuyện gì nữa”.

Khấu Trọng ngạc nhiên hỏi: “Biết rõ là sẽ bị chém đầu, ngươi còn quay về làm gì nữa?”.

Tần Thúc Bảo bực mình nói: “Tên tiểu tử như ngươi thì hiểu gì chứ, mau cút đi cho lão tử, nếu chọc ta tức lên, nói không chừng sẽ lôi theo tên tiểu tử ngươi xuống dưới đó để bầu bạn đó!”.

Khấu Trọng tâm cơ nhất động, cười hì hì nói: “Người chết có ngân lượng cũng chẳng làm gì, dù sao thì ngươi cũng về để chịu chết, chi bằng lấy hết ngân lượng trên người cho huynh đệ chúng ta để hành thiện tích đức thì hơn, lấy đức báo oán, ta thấy chuyện này cũng rất đáng làm đó!”.

Tần Thúc Bảo ngưng thần quan sát hai gã một hồi, bật cười sảng khoái nói: “Hai tên tiểu tử các ngươi võ nghệ cũng không tồi, hơn nữa càng đánh càng lợi hại, không ngờ lại là hai kẻ cùng đình. Thế này vậy! Số tiền trên người ta chỉ vừa đủ để ăn một bữa no nê, trước khi Tần Thúc Bảo này chết để ta làm chủ một lần, mời các ngươi ăn một bữa no thấy mẹ luôn, sau đó thì ai đi đường kẻ nấy!”.

Từ Tử Lãng hoài nghi nói: “Ngươi không thừa cơ ám hại chúng ta đấy chứ?”.

Tần Thúc Bảo nhổ ra một bãi nước miếng, tức giận nói: “Hai tên tiểu tử các ngươi là cái thứ gì chứ? Lúc Tần Thúc Bảo ta nam chinh bắc chiến, không biết các ngươi còn đang rúc ở xó xỉnh nào nữa. Không biết tốt xấu thì thôi đi, đứng hòng lấy của ta nửa đồng nửa hào nào nữa!”.

Khấu Trọng vội đỡ lời: “Ngươi quả nhiên có thành ý, vậy chúng ta đến tửu lầu sang trọng nhất Bành Thành đi, tiền ăn thì tất nhiên do lão ca ngươi xử lý rồi!”.

Tần Thúc Bảo bật cười ha hả, gật đầu bước đi luôn.

Ba người vừa đi vừa cười nói vui vẻ, được một đoạn đường thì phía trước hiện ra một con sông, mặt nước phản chiếu ánh tinh quang lấp lánh.

Tần Thúc Bảo chỉ rặng núi ở phía xa xa nói: “Đó là Lữ Lương Sơn, ở phía đông bắc chừng ba mươi dặm chính là Bành Thành, trước mặt chúng ta là dòng Tứ Thủy. Bây giờ ở tạm thời ở lại đây nghỉ qua đêm, sáng mai sẽ tìm thuyền đi Bành Thành, như vậy cũng đỡ tốn mấy phần sức lực”.

Từ Tử Lãng ngạc nhiên nói: “Ngươi dùng ngân lượng để thuê thuyền, vậy chúng ta còn đủ tiền để ăn uống nữa hay không?”.

Tần Thúc Bảo vỗ nhẹ cặp giắt trên lưng nói: “Ngồi thuyền cũng mất tiền sao? Kẻ nào dám đòi tiền của Tần mỗ?”.

Khấu Trọng le lưỡi nói: "Trong quân các ngươi toàn là ác nhân không à!".

Tần Thúc Bảo có lẽ đang nghĩ đến tương lai mờ mịt của mình, chán nản nói: "Đừng nói ta nữa!" Đoạn cỡi song giản ra, nằm duỗi dài lên bãi cỏ ven bờ sông, đầu gối lên song giản.

Hai gã cũng cỡi bỏ trường đao, nằm xuống theo họ Tần, ngẩng đầu lên nhìn những vì sao đang mờ dần như sắp rụng xuống mới biết trời đã sắp sáng rồi.

Tần Thúc Bảo nói: "Ta còn chưa biết hai tên tiểu tử các ngươi tên gọi là gì?".

Khấu Trọng liền nói ra tên họ của hai gã, sau đó lại nói thêm: "Chúng ta coi lão ca ngươi là bằng hữu chân chính, lại thấy ngươi sắp bị chặt đầu nên mới nói thật danh tính cho ngươi biết, nhưng xin ngươi chớ nên nói với người khác, bằng không chúng ta quyết chẳng sống lâu hơn ngươi được mấy ngày đâu".

Tần Thúc Bảo ngạc nhiên hỏi: "Các ngươi là khâm phạm à? Thời thế loạn lạc này, ai có thời gian để ý đến các ngươi chứ?".

Từ Tử Lăng nói: "Chuyện này một lời khó mà nói hết, nhưng sự tình chính là như vậy đấy".

Tần Thúc Bảo vui vẻ nói: "Các ngươi coi Tần mỗ là bằng hữu, ta đương nhiên không bao giờ bán đứng các ngươi, cũng không cần biết thêm lai lịch các ngươi làm gì nữa. Nhưng nói thật lòng, đao pháp của các ngươi thật là lợi hại, có thể nói là đã liệt vào hàng cao thủ hiếm gặp rồi, hiếm thấy hơn nữa là các ngươi còn rất trẻ, tương lai sau này nhất định trở thành nhất đại tôn sư. Điểm lợi hại nhất là các ngươi không ngừng sáng tạo ra các chiêu thức mới, tuy cơ ứng biến, trong lần giao thủ thứ hai, ta cảm thấy khó ứng phó hơn rất nhiều, cứ như là các ngươi đã gặp kỳ tích gì vậy".

Hai gã được khen ngợi, đầu óc lâng lâng không biết đã trôi dạt đến phương trời nào. Bỗng Tần Thúc Bảo ngồi thẳng dậy, dỗi mắt nhìn về phía Lữ Lương Sơn, thở dài một tiếng.

Khấu Trọng và Từ Tử Lăng cảm thấy ngạc nhiên, liền nhồm người ngồi dậy. Khấu Trọng lên tiếng hỏi: "Ngọn núi đó có gì đáng nhìn đâu?".

Tần Thúc Bảo buồn bã nói: "Ngọn núi đó chẳng có gì đáng nhìn cả, nhưng trên núi lại có một nữ tử rất đẹp. Nhiều năm nay ta rất ít khi nhớ tới nàng, nhưng bây giờ ngày tháng của ta không còn nhiều nữa, trong lòng không khỏi có chút bồi hồi".

Từ Tử Lăng đồng tình nói: "Hay là Tần lão ca đi gặp mặt nàng ta một lần rồi tính sau, có thể sau khi gặp nàng rồi, ngươi sẽ không ngu đến nỗi đi đưa đầu cho người ta chém nữa".

Khẩu Trọng nói: "Hay là ngươi cứ coi như mình táng mạng trên chiến trường rồi đi, từ nay mai danh ản táng sống một cuộc sống bình thường với nàng?".

Tần Thúc Bảo cười khố nói: "Các ngươi làm sao hiểu được? Nếu bảo ta làm một gã tiểu dân bình thường, ta thà chết đi còn hơn. Hiện giờ đang là lúc triều đình cần người, nói không chừng ta còn có thể đoái công chuộc tội. Nếu như trở về chết chắc, liệu ta có ngu đến nỗi về chịu chết hay không? Từ Tử Lăng thở phào nhẹ nhõm nói: "Thì ra là vậy, thế thì ngươi càng phải đi tìm tình nhân của mình mới đúng".

Tần Thúc Bảo cười ha hả nói: "Đó chỉ là cách nghĩ của ta mà thôi, nàng ấy là thiên kim của chuông môn Lữ Lương Phái, còn ta chỉ là một tên nghèo mạt rệp, ta chỉ đủ tư cách đứng từ xa nhìn nàng mà thôi. Có điều, từ sau khi gặp nàng, mỗi khi ta ở cùng với nữ nhân, đều coi nữ nhân đó là nàng! Ôi! Năm nay có lẽ nàng cũng hai mươi tuổi rồi, e rằng sớm đã gả cho người ta, sinh mấy đứa con rồi cũng nên!" Lời nói vô văn cảm khái.

Hai gã lưu tâm quan sát diện mạo của họ Tần, thấy y đáng người cao lớn, nhưng mặt lại đen như chảo sắt, phong sương phủ đầy, hai gò má cao làm đôi mắt sáng ngời bị nhỏ đi không ít, quả thực là không được anh tuấn cho lắm, tuyệt đối không phải hạng nam nhân có thể khiến nữ nhân nảy sinh tình cảm dễ dàng.

Tần Thúc Bảo thấy trời đã sáng rõ, liền đứng dậy nói: "Không hiểu tại sao lại nói hết tâm sự cho hai tên tiểu tử các ngươi! Nhìn kia! Thuyền đến rồi!".

Hai gã vội đứng dậy chạy theo y ra bến thuyền.

Một chiếc thuyền buồm nhỏ rẽ nước đi tới, ba người dõi mắt nhìn ra thì thấy trên thuyền chỉ có một người vận trường bào, đầu đội nón tre đang đứng ở cuối thuyền, trên thuyền có rải một tấm lưới cá, phía đầu thuyền còn treo mấy chiếc rổ tre.

Tần Thúc Bảo vẫy tay gọi: "Lão huynh! Có thể cho bọn ta đi nhờ không?".

Người kia không thèm để ý, điều khiển thuyền sang hướng bờ bên kia để tránh ba người.

Tần Thúc Bảo ngoắc tay với hai gã một cái, đoạn tung mình nhảy vọt qua quãng sông hơn bốn trượng để lên thuyền.

Hai gã trước giờ nhiều lần cũng chỉ nhảy qua khoảng cách chừng ba trượng, nhưng lúc này không còn cách nào khác, đành phải liều mạng dùng toàn bộ sức lực nhún mình lao vọt qua.

Ba người một trước hai sau lần lượt nhẹ nhàng hạ thân xuống tấm lưới đặt trên thuyền. Khấu Trọng và Từ Tử Lăng mừng rỡ nhìn nhau, cảm thấy khinh công lại tiến bộ không ít.

Ngư phu kia khẽ kêu lên một tiếng, cất giọng thánh thót nói: “Dầm hồng lưới cá của người ta rồi!”.

Ba người nghi hoặc đưa mắt nhìn nhau, không ngờ người lái thuyền lại là một nữ tử có giọng nói dễ nghe đến vậy.

Đúng lúc này, nữ tử kia khẽ giật nhẹ tay một cái, tấm lưới dưới chân ba người lập tức kéo ngược lên, treo lơ lửng trên cột buồm, tình cảnh trông vô cùng thảm hại.

Lúc này ba người mới phát hiện ra bốn góc tấm lưới đều dùng dây tơ mảnh buộc lên cột buồm, dưới ánh nắng mặt trời hầu như không nhìn thấy gì, cả ba không để ý nên mới nhất thời bị trúng bẫy, điều kỳ lạ là mấy sợi tơ mảnh chịu sức nặng gần hai trăm cân của ba người mà không hề bị đứt.

Ba người các giẫy giụa, tấm lưới càng không ngừng đóng đưa, mỗi lần lung lay tấm lưới lại thít chặt vào một chút, cuối cùng thì bó chặt cả ba lại như mấy khúc giò, ngay cả đầu cũng không cựa quậy được nữa.

Nữ tử bật cười khách khách, đưa tay bỏ chiếc mũ tre xuống.

Mái tóc dài như áng mây huyền đổ xuống.

Tần Thúc Bảo thất thanh thốt lên: “Trầm Lạc Nhận!” Lời chưa dứt thì mặt đã bị tấm lưới thít vào hằn lên một vết đỏ.

Mỹ nữ cởi bỏ chiếc trường bào, lộ ra bộ quần áo vàng bó chèn sát thân mình, đưa mắt neho neho nhìn ba gã thủ hạ bại tướng đang bị bó chặt trong lưới.

Khấu Trọng kêu lên: “Ta sắp hết hơi rồi! Sắp chết rồi! Còn không mau thả chúng ta xuống! A! Đừng giẫy nữa!”.

Trầm Lạc Nhận người đứng như tên, đích thực là nhan sắc như trầm lạc nhận, đôi mắt sáng long lanh như nước hồ thu với làn mi dài như mỏng, làn da trắng như bạch ngọc, tư thái yếu điệu thướt tha, đích thực là một mỹ nhân hiếm có, so với Vân Ngọc Chân tuyệt đối không hề thua kém. Điều hiếm thấy nhất là nàng có một khí chất cao quý làm người khác phải rung động, có thể khiến bất kỳ nam tử nào vừa nhìn thấy đã ái mộ.

Nàng đưa tay vuốt vuốt mái tóc dài, để lộ khuôn mặt đẹp mê hồn, nhạt giọng nói: “Các vị chó nên loạn động, đợi tiểu nữ tử nói vài câu rồi sẽ thả các vị xuống!”.

Nói đoạn nàng lại mỉm cười, nhẹ giọng nói tiếp: “Tần Thúc Bảo! Người đã phục hay chưa! Đây là Bộ Tiên Vồng của thiên hạ đệ nhất xảo thủ Lỗ Diệu Tử, ngay cả thần tiên cũng khó mà thoát nổi”.

Lúc này mái tóc dài của nàng đã xoã ra, tung bay trong gió, thân hình yếu điệu càng lộ vẻ kiều mị, khiến người ta cứ ngỡ như là tiên tử hạ phàm.

Hai gã tiểu tử thì nhìn đến ngây người, còn Tần Thúc Bảo lại tức giận quát: “Nếu không phải hai tên tiểu tử này làm loạn trận thế bên ta, thì bây giờ người bị bắt chính là xú bà nương nhà người đó! Người chẳng qua là thắng ta ở chút vận khí mà thôi!”.

Từ Tử Lăng cũng tức giận nói theo: “Đã nghe chưa hả? Chúng ta chính là đại ân công của cô nương, làm sao lại có thể đối đãi với ân nhân cứu mạng của mình như vậy chứ?”.

Trầm Lạc Nhạn cười lớn nói: “Đương nhiên là không thể!”.

Nói đoạn vẫy nhẹ hữu thủ, tấm lưới liền rơi bịch xuống. Ba người nộ hoả phùng phùng, vừa xấu hổ vừa nhục nhã, đồng thanh hét lớn, huy động binh khí lao lên tấn công Trầm Lạc Nhạn. Trầm Lạc Nhạn rút ra một thanh bội kiếm đặt ở đuôi thuyền, khẽ rung lên tạo thành ba đoá kiếm hoa, chia ra tiếp mỗi người một chiêu.

“Đình đình đang đang!”

Cả ba sau khi tiếp xúc với kiếm của nàng đều cảm thấy trong kiếm còn ẩn tàng biến hóa vô cùng, không những phong bế tất cả các chiêu số tấn công của đối thủ, còn cảm thấy nếu tiếp tục tấn công, nhất định sẽ dễ sơ hở cho nàng phản kích, vội vàng lui lại phía sau, trở lại phía đầu thuyền.

Ba người đưa mắt nhìn nhau, thoáng lộ vẻ kinh hãi trước kiếm pháp tinh diệu tuyệt luân của nàng. Trầm Lạc Nhạn nhàn nhã ngồi xuống chiếc ghế dài nhỏ đặt ở cuối thuyền, đặt kiếm lên đùi mỉm cười nói: “Ba vị nam tử hán đại trượng phu các người có đủ đảm lược nghe ta nói mấy câu hay không?”.

Tần Thúc Bảo lạnh lùng nói: “Tần mỗ đã là bại quân chi tướng, muốn lấy đầu ta thì cứ đến mà lấy, nhưng muốn ta bội phản triều đình đầu nhập quân Ngoã Cương thì Tần mỗ khuyên người nên bỏ ý định đó đi!”.

Trầm Lạc Nhạn để mặc cho gió thổi tung bay làn tóc mây tha thướt, ánh mắt cấu hồn nhiếp phách lướt qua trên mặt ba người, cuối cùng dừng lại trên mặt Tần Thúc Bảo, cười khanh khách nói: “Thì ra đường đường danh tướng lại không dám nghe một phụ nữ yếu

nhược nói mấy lời! Được thôi! Người có thể đi rồi! Nhưng hai vị huynh đệ này xin hãy ở lại để Trầm Lạc Nhạn tỏ lòng biết ơn!”.

Khấu Trọng cười hì hì nói: “Lưu lại thì không cần thiết. Hiện giờ hai huynh đệ chúng ta thiếu thốn nhất chính là ngân lượng, trên người mỹ nhân quân sư có bao nhiêu tiền thì đưa hết ra đây là được”.

Trầm Lạc Nhạn phì cười, che miệng nói: “Chẳng ngờ hai người lại tham tiền đến vậy, muốn có tiền thì về nhà ta, ta sẽ lấy cho!”.

Vô luận là nàng nhắc chân hay cử tay, đều có một vẻ quyến rũ lạ thường, chỉ có mình Tần Thúc Bảo là coi như không thấy gì, còn hai tên tiểu tử thì cứ trở mắt ra nhìn, không dịch nổi đầu ra hướng khác. Ánh mắt Trầm Lạc Nhạn lại di động về phía Tần Thúc Bảo, cố làm ra vẻ ngạc nhiên nói: “Sao Tần tướng quân vẫn còn lưu luyến chưa chịu bỏ đi vậy?”.

Tần Thúc Bảo tức giận nói: “Hai tên tiểu tử này với Tần mỗ hoàn toàn không có chút quan hệ, nếu tính toán ra, bọn chúng còn là cừu gia của ta nữa. Nếu Trầm Lạc Nhạn người muốn lấy chúng ra uy hiếp ta, vậy thì sai lại càng thêm sai rồi”.

Từ Tử Lăng ngạc nhiên nói: “Cho dù nàng ta muốn lưu chúng ta lại thì chắc gì đã có bản lĩnh đó, làm sao mà lấy chúng ta ra uy hiếp lão ca được chứ?”.

Tần Thúc Bảo lắc đầu nói: “Chớ nên coi thường mụ bà nương này, ngoại trừ danh hiệu Tiểu Quân Sư ra, y thị còn có một biệt hiệu khác là Xà Hiết Mỹ Nhân, thiên hạ của quân Ngôã Cương ít nhất có một phần tư là nhờ y thị mới đoạt được, Hà Nam Đạo Thập Nhị Quận Chiêu Thảo Đại Sứ Trương Tu Đà đại soái của chúng ta cũng bị trúng nguy kế của y thị mà trúng mai phục mới tử trận đó”.

Trầm Lạc Nhạn tỏ vẻ không vui nói: “Ta với hai vị tiểu huynh đệ đây chỉ có hoan hỉ chi tâm chứ đâu có lòng dạ nào khác. Tần Thúc Bảo người cũng được coi là một nhân vật, chớ lèn dùng lời làm thương tổn người ta nữa được hay không? Trầm Lạc Nhạn không gánh nổi đâu. Lạc Nhạn xét cho cùng cũng chỉ là một tiểu tốt dưới trướng của Bồ Sơn Công mà thôi, nếu luận điều binh trong màn trướng, quyết thắng ngàn dặm, đương kim thiên hạ khó có người hơn nổi Mật công”.

Nàng ngưng lại giây lát rồi nói tiếp: “Trước trận chiến Đại Hải Tự, Mật công đã có lời thế này: “Tu Đà hữu dũng mà vô mưu, binh lại háo thắng, vừa kiêu vừa độc, có thể bắt sống được dễ dàng. Nhưng dưới trướng y có ba tướng Tần Thúc Bảo, La Sĩ Tín và Trình Giảo Kim đều là tướng tài hiểm thấy, nếu không thể thu dụng thì phải giết ngay”. Chính vì được Mật

công phân phó như vậy nên Lạc Nhạn mới không tiếc công khuyên nhủ tướng quân bỏ ám đầu mình Lương tướng cũng phải cần có minh chủ mới có thể kiến công lập nghiệp, hiện giờ thiên mệnh đã định, Tuỳ tất sẽ bại vong trong nay mai, thiên hạ vạn dân không một ai là không mong chờ minh chủ xuất thế. Tần tướng quân nếu vẫn còn trợ trụ vì ngược, thì có thể lập tức rời khỏi đây nhưng hai vị tiểu huynh đệ thì nhất thiết phải theo Lạc Nhạn hồi gia”.

Nói đoạn quay sang nhìn hai gã cười ngọt ngào nói: “Hồi gia rồi Lạc Nhạn sẽ lấy ngân lượng đưa cho hai vị tiểu huynh đệ nhé!”.

Khấu Trọng và Từ Tử Lăng đưa mắt nhìn nhau, cảm thấy da đầu ngứa ngáy như bị chấy cắn, xem ra Tần Thúc Bảo nói chẳng sai chút nào, nữ nhân này e rằng còn lợi hại hơn cả mỹ nhân sư phụ của hai gã đến mấy bậc.

Tần Thúc Bảo đưa mắt nhìn quanh, nhưng vẫn không nhìn ra nàng đã bố trí thủ đoạn gì, đành trầm giọng nói: “Tần mỗ trước giờ chưa từng bị ai uy hiếp cả!”.

Trầm Lạc Nhạn bật cười nói: “Tướng quân không phải định tự tận ở Tứ Thuỷ này đấy chứ? Chi bằng chúng ta đánh cuộc một ván, bây giờ Lạc Nhạn sẽ để tướng quân và hai vị tiểu huynh đệ tuỳ ý rời khỏi đây, trong vòng sáu canh giờ các vị có thể đi bất cứ chỗ nào, rồi trong hai ngày tiếp đó, ta sẽ bắt các vị trở lại ba lần, nhưng đảm bảo sẽ không làm tổn thương đến một cọng tóc của bất cứ ai. Nếu như các vị thua cuộc, vậy thì hãy ngoan ngoãn gia nhập dưới trướng Mật công, không được có dị tâm”.

Từ Tử Lăng kháng nghị: “Chúng ta là ân nhân của cô nương, tại sao lại lôi kéo cả chúng ta vào làm gì?”.

Trầm Lạc Nhạn nhướn mày nói: “người ta chỉ vì hai người mà thôi! Sao này Mật công đoạt được thiên hạ, hai người không cần phải đi lang thang khắp nơi kiếm tiền như là mấy tên khất cái nữa!”.

Tần Thúc Bảo ngửa mặt cười dài nói: “Được! Chúng ta nhất ngôn vị định! Vừa rồi coi như là một lần đi, nếu ngươi có bản lĩnh bắt được Tần mỗ hai lần nữa, Tần mỗ sẽ tâm phục khẩu phục”.

Trầm Lạc Nhạn cười cười nói: “Tần Thúc Bảo đích thực là bậc anh hùng hảo hán”.

Nói đoạn đưa mắt nhìn hai gã tiểu tử nói: “Hai người học được một nửa hào khí như của Tần huynh là tốt rồi!”.

Tần Thúc Bảo lớn giọng nói: “Đâu đến lượt ngươi bình phẩm hai vị tiểu huynh đệ này của ta! Chúng ta đi!”.

Ba người đồng thanh hú vang, tung mình nhảy khỏi thuyền buồm, lướt về phía bờ sông, trong nháy mắt đã biến mất.

Trầm Lạc Nhạn nhìn theo bóng ba người, khéo miệng lộ ra một nụ cười bí hiểm.

- o O o -